

Î N C H E I E R E

7 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Levovski Vladimir, reprezentat de avocatul Berezovschi Adrian,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Levovski Vladimir împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „Israel Imobil” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la obligarea eliberării carnetului de muncă, încasarea salariului neplătit, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și încasarea penalităților,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Levovski Vladimir și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 mai 2016,

c o n s t a t ă :

La 8 august 2014 Levovski Vladimir a depus o cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „Israel Imobil” SRL cu privire la obligarea eliberării carnetului de muncă, încasarea salariului neplătit, încasarea salariului pentru absența forțată de la muncă și încasarea penalităților.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 12 august 2011 a fost concediat din funcția de manager general al ÎCS „Israel Imobil” SRL în temeiul art. 86 Codul muncii, funcție pe care o deținea din 3 ianuarie 2011 în baza contractului individual de muncă, încheiat pe o perioadă nedeterminată, cu salariul de funcție de 8 000 lei lunar.

A comunicat că angajarea sa în funcția de manager în cadrul ÎCS „Israel Imobil” SRL a fost confirmată prin ordinul de angajare din 3 ianuarie 2011.

A invocat reclamantul că la angajarea în serviciu i s-a adus la cunoștință că una din obligațiunile de funcție este negocierea contractelor de vânzare-cumpărare cu clienții ÎCS „Israel Imobil” SRL și în legătură cu aceasta, în funcția de manager general erau prevăzute ieșiri sistematice la clienți.

A afirmat reclamantul că la 28 iunie 2011, din motive necunoscute a fost emis ordinul nr. 028 prin care a fost indicat că au fost depistate careva scheme frauduloase și în legătură cu aceste circumstanțe a fost pornită ancheta internă, prin care au fost anchetate trei persoane și anume: Levovski Vladimir - manager general, Vicol Mihail - responsabil tehnic și Eduard Ciobanu - diriginte de șantier. Prin același ordin a fost suspendat din funcția deținută și a fost emisă dispoziția de a nu permite accesul în oficiul nr. 175 din bd. Ștefan cel Mare 64 și la construcția de pe str. Ginta Latină 48, mun. Chișinău pe perioada efectuării anchetei, iar despre adoptarea ordinului nr. 028 din 28 iulie 2011 nu a fost informat.

A mai comunicat reclamantul că la 11 august 2014 a fost emis un alt ordin cu nr. 35, prin care a fost continuată ancheta internă, precum și efectuată sesizarea organelor de drept în vederea inițierii urmăririi penale pe faptul sustragerii bunurilor întreprinderii, iar la 12 august 2011 a fost concediat sub pretextul că a săvârșit acțiuni frauduloase față de întreprindere.

A susținut că la momentul concedierii nu a primit salariul pentru luna iulie și august 2011 și nici carnetul de muncă. Angajatorul urma să-i achite nu doar salariul, ci și compensația de concediu anual plătit nefolosit, această compensație constituind suma de 31 012,80 lei, ce nu a fost achitată până în prezent.

A solicitat reclamantul obligarea ÎCS „Israel Imobil” SRL de a elibera carnetul de muncă, încasarea din contul ÎCS „Israel Imobil” SRL în beneficiul său salariul neplătit pe două luni în sumă de 16 000 lei, salariul pentru absența forțată de la serviciul din vina angajatorului în baza art. 151 Codul muncii în sumă de 228 000 lei, penalitatea în sumă de 17 520 lei și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 7 000 lei.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 mai 2016 a fost respinsă acțiunea.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017 a fost respins apelul declarat de către Levovski Vladimir și a fost menținută hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 30 mai 2016.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că prin notificarea ÎCS „Israel Imobil” SRL nr. 019 din 6 septembrie 2011, Levovski Vladimir a fost atenționat asupra necesității prezentării pentru ridicarea carnetului de muncă și i s-a solicitat să se prezinte în mod de urgență pentru ridicarea acestuia, trimiterea poștală nefiind însă recepționată de acesta, deși potrivit mențiunilor colaboratorului poștal, au fost lăsate mai multe avize pentru ridicarea acesteia, restituirea trimiterii poștale fiind determinată de expirarea termenului de păstrare.

Instanța de apel a constatat că Levovski Vladimir a activat în funcția de manager general în perioada 2 ianuarie 2011 – 21 iulie 2011 (dată la care reclamantul a absentat de la lucru, conform ordinului nr. 40 din 22 august 2011, necontestat de către acesta și neanulat, astfel încât salariul de funcție al reclamantului pentru perioada respectivă constituia 52 701,42 lei, după cum urmează: 8 000 lei lunar - 21,1 zile lucrătoare pe lună (conform pct. 7 al Modulului de calculare a salariului mediu, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004) = 379,15 lei/zi

lucrătoare; 379,15 lei x 139 zile lucrătoare în perioada 02 ianuarie 2011–28 iulie 2011 = 52 701,42 lei.

Prin urmare, a conchis că reclamantul a beneficiat de încasări în sumă mai mare decât salariul mediu la care putea pretinde conform contractului individual de muncă, astfel evidențiind că ÎCS „Israel Imobil” SRL nu înregistrează restanțe la plata salariului de funcție al reclamantului, motiv pentru care în speță lipsesc temeiuri legale pentru adjudecarea sumelor pretinse.

Subsecvent, instanța de apel a remarcat că lipsa obligației angajatorului de plată a sumei de 16 000 lei, denotă că acesta nu era în întârziere și respectiv, prevederile art. 330 alin. (2) Codul muncii sunt inaplicabile în raport cu pretenția nominalizată. Or, din prevederile normei indicate reiese expres că compensația cerută de reclamant se încasează din contul angajatorului doar în cazul în care acesta are înregistrată o datorie față de angajat, pe care nu a achitat-o din vină proprie, în timp ce în speță o astfel de datorie a pârâtului nu exista.

Cu referire la cerința de încasare a compensațiilor pentru concediile nefolosite, instanța de apel a reținut că în temeiul art. 115 alin. (1) Codul muncii, concediul de odihnă pentru primul an de muncă se acordă salariaților după expirarea a 6 luni de muncă la unitatea respectivă. Dat fiind că la data eliberării din funcție a reclamantului acesta nu activase o perioadă integrală de un an pentru a beneficia integral de 28 de zile de concediu, conform art. 113 alin. (1) Codul muncii, acesta beneficia de dreptul la compensarea concediului nefolosit proporțional perioadei în care acesta a activat în funcția deținută, aceasta constituind 200 zile (până la data la care nu s-a mai prezentat la muncă), echivalentul a 54,79% din an, astfel încât putea beneficia de compensarea unui concediu de 16 zile, echivalentul a 54,79% din 28 de zile de concediu.

Astfel, a concluzionat că indemnizația pentru concediul nefolosit, calculată conform Modulului de calculare a salariului mediu, aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 426 din 26 aprilie 2004, constituia 4 353,74 lei (8000 lei / 29,4 zile medii pe lună) x 16 zile = 4353,74 lei).

Respectiv, dat fiind faptul că la data eliberării din serviciu reclamantul a încasat de la pârât cu 7 051,70 lei mai mult decât salariul acestuia (59 753,12 lei – 52 701,42 lei = 7 051,70 lei), instanța de apel a stabilit că este cert că la data eliberării din serviciu reclamantul încasase compensația/indemnizația pentru concediul nefolosit în mărime de 4 353,74 lei, motiv pentru care în speță nu se întrunesc temeiurile legale pentru adjudecarea repetată a acestei sume.

Cu referire la pretenția reclamantului privind încasarea salariului pentru perioada absenței forțate de la lucru, instanța de apel a relevat că în temeiul art. 47 alin. (3) Codul muncii, refuzul angajatorului de a angaja se întocmește în formă scrisă, cu indicarea datelor prevăzute la art. 49 alin.(1) lit. b), și poate fi contestat în instanța de judecată.

Iar, coroborând această dispoziție la faptul că art. 151 Codul muncii instituie răspunderea angajatorului doar pentru cazul în care reținerea carnetului de muncă a fost realizată din vina angajatorului, instanța de apel a conchis, prin prisma art. 328 alin. (2) Codul muncii, că anume reclamantului îi aparține sarcina probării că în

perioada de după eliberarea sa din cadrul ÎCS „Israel Imobil” SRL acesta nu s-a putut angaja în altă funcție pe motiv că nu dispunea de carnetul de muncă și că carnetul de muncă a fost reținut din vina pârâtului, însă la materialele cauzei lipsesc astfel de probe.

La 11 decembrie 2017, Levovski Vladimir, reprezentat de avocatul Berezovschi Adrian a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că atât instanța de fond, cât și instanța de apel au interpretat în mod eronat legea în raport cu speța și argumentele invocate în acțiunea înaintată.

A invocat prevederile art. 119 alin. (1) Codul muncii care stipulează că în caz de suspendare (art.76 lit. e) și m), art.77 lit. d) și e) și art.78 alin.(1) lit. a) și d) sau încetare a contractului individual de muncă, salariatul are dreptul la compensarea tuturor concediilor de odihnă anuale nefolosite.

Astfel, a afirmat că angajatorul urmează să-i achite salariatului nu numai salariul, dar și compensația de concediu anual plătit nefolosit de către Levovski Vladimir, compensație ce constituie 31 012,80 lei, care nu a fost achitată până în prezent.

A susținut că instanțele ierarhic inferioare au făcut referire la faptul că reclamantul a primit 82 020 lei, însă nu au indicat că acesta a restituit o parte din suma dată, și anume suma de 42 366,61 lei, ceea ce se confirmă prin dispoziția de plată nr. 7 din 17 februarie 2011, care pârâtul nu a anexat-o.

A mai comunicat că scrisoarea nr. 019 din 6 septembrie 2011, prin care a fost atenționat să se prezinte la oficiul pârâtului pentru a ridica carnetul de muncă nu-și găsește reflectare în materialele cauzei.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

La caz, se denotă că Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa părților copia deciziei din 15 iunie 2017 la data de 10 octombrie 2017, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire nr. 14854 (f. d. 159, vol. II), însă date cu privire la recepționarea acesteia nu se atestă.

Astfel, recursul declarat la data de 11 decembrie 2017 împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 iunie 2017, se consideră a fi depus în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Levovski Vladimir, reprezentat de avocatul Berezovschi Adrian în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Levovski Vladimir, reprezentat de avocatul Berezovschi Adrian, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva

sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Levovski Vladimir, reprezentat de avocatul Berezovschi Adrian.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Levovski Vladimir, reprezentat de avocatul Berezovschi Adrian, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva